

Zie mij

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me

The Longest Ride

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De thuiskomst

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Lieve John

De gelukkige (The Lucky One)

De terugkeer

Het laatste lied (The Last Song)

De wens

Droomland

Blijf bij me (Remain)

Nicholas Sparks

Zie mij

Als Colin en Maria elkaar ontmoeten, veranderen hun levens voorgoed. Maar een duister verleden dreigt ze in te halen...

Eerste druk 2016
Zesde, gewijzigde druk 2026

ISBN 978-90-492-1024-3
ISBN 978-94-023-2887-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *See Me*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing
Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen
Omslagontwerp: Duncan Spilling, LBBG en DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Arcangel Images en Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Willow Holdings, Inc.
© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies

Voor Jeannie Armentrout

Proloog

Hij was nog geen dag in Wilmington of hij wist al dat het het soort stad was waar hij zich nooit voorgoed zou vestigen. Het was er te toeristisch en het leek wel of de hele stad willekeurig was gegroeid, zonder enige planning. In het historische hart had je nog wel het soort huizen met veranda's aan de voorkant die hij had verwacht, met zuilen en een gedetailleerde betimmering, en enorme magnolia's in de tuinen, maar die liefelijke wijken maakten geleidelijk plaats voor een handelsgebied met winkelpromenades, supermarkten, ketenrestaurants en autodealers. Het verkeer slingerde zich in eindeloze rijen door het district en werd in de zomer nog ondraaglijker.

Maar het terrein van de University of North Carolina in Wilmington was een aangename verrassing geweest. Op de een of andere manier had hij zich een campus voorgesteld die volgebouwd was met de lelijke architectuur van de jaren zestig en zeventig. Er waren wel een paar van zulke gebouwen, vooral aan de randen van de campus, maar de centrale binnenplaats was een soort oase gebleken; beschaduwde wandelpaden en prachtig verzorgde gazons, terwijl de georgiaanse zuilen en bakstenen gevels van Hoggard Hall en Kenan Hall straalden in het zonlicht van de namiddag.

Hij was ook vol bewondering voor de binnenplaats. Er stond een klokkentoren, en toen hij er voor het eerst aankwam, had hij staan staren naar het beeld dat weerspiegeld werd in de vijver erachter,

waarbij de tijd zelf gespiegeld en tegelijkertijd onleesbaar was. Zolang hij een open tekstboek op zijn schoot had, kon hij blijven zitten en kijken naar wat er gebeurde, bijna onzichtbaar voor de studenten die rondliepen in hun in zichzelf verdiepte trance.

Het was warm voor eind september, en de studenten slenterden rond in korte broeken en hemdjes, zodat er overal huid zichtbaar was. Hij vroeg zich af of ze in de klas net zulke kleren droegen. Net als zij was hij naar de campus gekomen om te leren. Hij was er binnen drie dagen drie keer naartoe gegaan, maar er waren nog steeds te veel mensen; te veel mogelijke herinneringen, en hij wilde niet dat iemand zich hem zou herinneren. Hij overlegde bij zichzelf of hij naar een ander gebied moest verkassen, maar besloot uiteindelijk dat daar geen reden toe was. Voor zover hij kon zien, kon het niemand iets schelen dat hij hier was.

Hij was dichtbij, zo ontzettend dichtbij, maar voorlopig was het belangrijk dat hij zijn geduld bewaarde. Hij nam een lange ademteug en hield die vast, totdat hij hem uiteindelijk liet ontsnappen. Op de looppaden zag hij een paar studenten naar hun klas lopen, met rugzakken om hun schouders, maar op dit tijdstip waren ze in de minderheid ten opzichte van de klasgenoten die alvast aan het weekend waren begonnen. Hier en daar stonden studenten in groepjes van drie of vier te praten en slokjes uit waterflessen te nemen waarvan hij vermoedde dat ze met alcohol waren gevuld, en een paar studenten die eruitzagen als modellen voor Abercrombie waren een frisbee aan het overgooien terwijl hun vriendinnen aan de zijkant zaten te kletsen. Hij zag een jonge man en vrouw ruzie maken, waarbij het gezicht van de vrouw rood aangelopen was. Ze gaf haar vriendje een duw om ruimte tussen hen te creëren. Hij moest daar om glimlachen, omdat hij respect had voor haar boosheid en het feit dat ze zich, anders dan hij, niet verplicht voelde om te verbergen hoe ze zich voelde. Achter het paartje was een andere groep studenten een potje touch football aan het spelen met de zorgeloze uitbundigheid die alleen mensen zonder echte verantwoordelijkheid hebben.

Hij nam aan dat veel van de studenten die hij zag van plan waren vanavond of morgenavond uit te gaan. Studentensociëteiten. Bars.

Clubs. Voor velen van hen zou het weekend vanavond beginnen, want veel lessen werden niet eens gegeven op vrijdag. Hij was verbaasd geweest toen hij dat voor het eerst hoorde; een studie was zo duur dat hij zou hebben gedacht dat studenten meer tijd in de klas met hun professoren zouden hebben geëist, en geen weekends van drie dagen. Aan de andere kant zou het rooster zowel de studenten als de professoren waarschijnlijk goed bevallen. Wilde niet iedereen tegenwoordig dat alles gemakkelijk ging? Zo weinig mogelijk inspanning leveren? De kortste weg nemen?

Ja, dacht hij. Dat is precies wat de studenten hier leren. Ze leerden dat je geen moeilijke beslissingen hoefde te nemen, dat het niet belangrijk was om de juiste keuze te maken, vooral niet als je daar extra moeite voor moest doen. Waarom zou je op een vrijdagmiddag gaan studeren of proberen de wereld te veranderen als je buiten kon zijn en van de zon genieten?

Van links naar rechts kijkend vroeg hij zich af hoeveel van deze studenten wel eens nadachten over het leven dat ze zouden krijgen. Cassie had dat wel gedaan, herinnerde hij zich. Zij had de hele tijd nagedacht over de toekomst. Ze had plannen. Ze had op haar zeventiende haar hele toekomst uitgestippeld, maar hij kon zich herinneren dat hij het idee had gehad dat er iets voorzichtigs was aan de manier waarop ze erover praatte, en hij had het gevoel gehad dat ze niet echt geloofde in zichzelf of in het imago dat ze aan de wereld liet zien. Waarom zou ze anders de besluiten hebben genomen die ze had genomen?

Hij had geprobeerd haar te helpen. Hij had het gedaan zoals het hoorde, had zich aan de wet gehouden, aangifte gedaan bij de politie, zelfs met de assistent van de officier van justitie gepraat. En tot dat moment had hij geloofd in de regels van de samenleving. Hij had het naïeve idee gehad dat het goede het kwade zou overwinnen, dat het gevaar kon worden ingedamd, dat gebeurtenissen beheerst konden worden. De regels waren er om ervoor te zorgen dat je veilig was en dat je niets kon gebeuren. Cassie had dat ook geloofd; was dat tenslotte niet wat kinderen werd geleerd als ze jong waren? Waarom zouden ouders die dingen anders zeggen? Kijk eerst naar links en dan naar rechts voor je de straat oversteekt. Stap

niet bij een vreemde in de auto. Poets je tanden. Eet je groenten. Doe je gordel om. De lijst ging maar door, regels om ons te beschermen en te redden.

Maar regels konden ook gevaarlijk zijn, had hij gemerkt. Bij regels ging het om gemiddelden, niet om specifieke gevallen, en aangezien mensen vanaf hun jeugd werden geconditioneerd om regels te accepteren, was het gemakkelijk om ze blind te volgen. Om te vertrouwen op het systeem. Het was gemakkelijker om je geen zorgen te maken over willekeurige dingen die konden gebeuren. Het betekende dat mensen niet over potentiële gevolgen hoefden na te denken, en als op vrijdagmiddag de zon scheen, konden ze frisbeeën zonder zich ook maar ergens zorgen over te maken.

Ondervinding was de pijnlijkste van alle leermeesters. Bijna twee jaar lang waren de lessen die hij had geleerd het enige waar hij aan kon denken. Ze hadden hem bijna verteerd, maar langzamerhand was er een helderheid uit naar boven gekomen. Ze had geweten wat het gevaar was. Hij had haar gewaarschuwd voor wat er zou gebeuren. En uiteindelijk had ze alleen maar de regels willen volgen, omdat dat wel zo makkelijk was.

Hij keek op zijn horloge en zag dat het eindelijk tijd was om te gaan. Hij deed het leerboek dicht en stond op van waar hij zat, waarna hij even bleef staan om te kijken of zijn beweging ervoor had gezorgd dat anderen hem hadden opgemerkt. Dat was niet het geval. Toen ging hij op weg, de binnenplaats overstekend, met het leerboek onder zijn arm. In zijn zak zat een brief die hij had geschreven, en hij veranderde van koers richting de brievenbus vlak voor het natuurkundegebouw. Hij liet de envelop door de gleuf vallen en wachtte; een paar minuten later zag hij Serena de deuren uit komen, precies op tijd.

Hij wist al veel over haar. Tegenwoordig leek het wel of alle jongeren Facebook, Twitter, Instagram en Snapchat hadden, waar ze hun leven in de etalage zetten voor iedereen die maar de tijd wilde nemen om de stukjes aan elkaar te plakken. Waar ze van hielden, wie hun vrienden waren, waar ze hun tijd doorbrachten. Hij wist al van een post op Facebook dat ze deze zondag met haar zus zou gaan brunchen bij haar ouders thuis, en zoals ze voor hem

uit liep, met haar donkerbruine haar dat tot over haar schouders viel, viel het hem weer op hoe mooi ze was. Ze had een natuurlijke elegantie, en ze ontlokte waarderende glimlachjes aan de jongens om haar heen, hoewel ze die, verdiept in gesprek als ze was, niet leek op te merken. Ze liep samen met een kleine, dikke blondine, een vriendin uit haar klas. Ze hadden samen deelgenomen aan een pedagogieseminar; hij wist dat ze onderwijzeres wilde worden op een lagere school. Plannen makend, net als Cassie altijd had gedaan.

Hij bewaarde afstand, gestimuleerd door de kracht die hij bij haar aanwezigheid voelde. De kracht die hij de afgelopen twee jaar had opgespaard. Ze had geen idee hoe dichtbij hij was of wat hij kon doen. Ze keek niet één keer zelfs maar heel even over haar schouder, maar waarom zou ze ook? Hij betekende niets voor haar, was gewoon het zoveelste gezicht in de menigte...

Hij vroeg zich af of ze de blondine over haar plannen voor het weekend aan het vertellen was, de plekken opsommend waar ze naartoe wilde gaan of de mensen die ze van plan was op te zoeken. Hij van zijn kant was van plan om zondag ook naar de brunch bij haar ouders te gaan, zij het niet als gast. In plaats daarvan zou hij hen observeren vanuit een huis vlakbij, gesitueerd in een buurt die heel burgerlijk was. Het huis stond al een maand leeg, nadat de eigenaren het via een executie waren kwijtgeraakt, maar het stond nog niet te koop. Hoewel er stevige sloten op de deuren zaten, had hij zich zonder veel moeite toegang tot het huis weten te verschaffen via een raam aan de zijkant. Hij wist al dat hij vanuit de grote slaapkamer hun veranda aan de achterzijde kon zien en in hun keuken kon kijken. Zondag zou hij toekijken hoe het hechte gezin zat te lachen en grapjes maakte aan de tafel op de veranda.

Hij wist iets over ieder van hen. Felix Sanchez was het toonbeeld van het klassieke immigrantensuccesverhaal; het krantenartikel dat met trots geplastificeerd tentoongesteld was in hun restaurant verhaalde hoe hij als tiener illegaal in het land was aangekomen zonder een woord Engels te spreken, en was begonnen te werken als bordenwasser in een restaurant in de buurt. Vijftien jaar later, nadat hij Amerikaans staatsburger was geworden, had hij genoeg gespaard

om in een winkelpromenade zijn eigen restaurant te openen – La Cocina de la Familia – waar hij de recepten van zijn vrouw Carmen opdiende. Terwijl zij kookte, deed hij alle andere dingen, vooral in de eerste jaren van het bedrijf. Beetje bij beetje had hun restaurant zich uitgebreid, en nu werd het gezien als een van de beste Mexicaanse restaurants in de stad. Hoewel er meer dan vijftien mensen werkten, waren de meesten van hen familieleden, waardoor het familiekarakter van het restaurant behouden bleef. Beide ouders werkten er nog altijd, en Serena werkte er drie keer per week als serveerster, net als haar oudere zus, Maria, ooit had gedaan. Felix was lid van zowel de Kamer van Koophandel als de Rotary Club, en hij en zijn vrouw woonden elke zondag om zeven uur 's ochtends de mis in St. Mary's bij, waar hij ook dienstdeed als diaken. Carmen was iets meer een mysterie; hij wist alleen dat ze nog altijd liever Spaans sprak dan Engels en dat ze, net als haar echtgenoot, trots was op het feit dat Maria de eerste afgestudeerde van de familie was.

Over Maria gesproken...

Hij had haar nog niet gezien in Wilmington. Ze was de afgelopen paar dagen niet in de stad geweest omdat ze een juridische conferentie bezocht, maar haar kende hij het best van allemaal. In het verleden, toen ze nog in Charlotte woonde, had hij haar heel vaak gezien. Hij had met haar gepraat. Hij had geprobeerd haar te laten inzien dat ze het bij het verkeerde eind had. En ten slotte had ze hem laten lijden zoals niemand ooit zou moeten hoeven lijden, en hij haatte haar om wat ze had gedaan.

Toen Serena gedag zwaaide naar haar vriendin en in de richting van de parkeerplaats liep, bleef hij rechtdoor lopen. Er was geen reden om haar te volgen, en hij was er tevreden mee te weten dat hij het kleine maar gelukkige gezin zondag zou zien. Vooral Maria. Maria was misschien nog wel mooier dan haar zus, hoewel ze eerlijk gezegd allebei winnaressen waren in de genetische loterij, met hun donkere ogen en vrijwel perfecte botstructuur. Hij probeerde zich voor te stellen hoe ze vlak naast elkaar aan de tafel zaten; ondanks het verschil in leeftijd van zeven jaar zouden mensen kunnen denken dat ze een tweeling waren. En toch waren ze verschillend.

Waar Serena buitengewoon extravert was, was Maria altijd rustiger en gedrevener geweest, de meest serieuze en ijverige van de twee. Evengoed waren ze heel hecht, niet alleen zussen maar ook goede vriendinnen. Hij mijmerde dat Serena misschien wel trekjes in haar zus zag die ze zou willen navolgen, en vice versa. Hij voelde een huivering van opwinding bij de gedachte aan het weekend, omdat hij wist dat het een van de laatste keren zou kunnen zijn dat het hele gezin bij elkaar was met enige schijn van normaliteit. Hij wilde zien hoe ze zich zouden gedragen voordat de spanning hun lieve, gelukkige gezinnetje begon te infecteren... voordat de angst hen in zijn greep kreeg. Voordat hun leven langzaam – en daarna op woeste wijze – in het verderf werd gestort.

Hij was hier tenslotte met een doel gekomen, en dat doel had een naam.

Het heette wraak.

I

Colin

Colin Hancock stond bij de wastafel in de toiletten van het wegrestaurant, zijn overhemd opgetild om de blauwe plek op zijn ribben beter te kunnen bekijken. Hij vermoedde dat die dieppaars zou zijn tegen de tijd dat hij morgen wakker werd. Zelfs als hij de blauwe plek heel voorzichtig aanraakte, kromp hij al ineens, en hoewel hij uit ervaring wist dat hij de pijn wel een tijdje kon verbijten, vroeg hij zich af of het hem morgenochtend zou hinderen bij het ademen.

Maar zijn gezicht...

Dat zou nog wel eens een probleem kunnen worden; niet zozeer voor hem, maar voor anderen. Zijn klasgenoten zouden ongetwijfeld met grote, bange ogen naar hem staren en achter zijn rug over hem fluisteren, hoewel hij betwijfelde of er iemand zou zijn die hem daadwerkelijk zou vragen wat er was gebeurd. Tijdens de eerste paar weken op de universiteit hadden de meesten van zijn klasgenoten best aardig geleden, maar het was duidelijk dat niemand van hen wist wat ze van hem moesten vinden, en ook had niemand geprobeerd met hem te praten. Niet dat hem dat kon schelen. Ten eerste waren ze bijna allemaal zes of zeven jaar jonger dan hij, het waren allemaal vrouwen en hij vermoedde dat wat recente levenservaring betrof ze weinig met hem gemeen hadden. Na verloop van tijd zouden ze, net als iedereen, uiteindelijk hun eigen conclu-

sies over hem trekken. Eerlijk gezegd was het het niet waard zich er druk over te maken.

Toch moest hij toegeven dat hij er op dit moment wel bijzonder afschuwwekkend uitzag. Zijn linkeroog was opgezwollen en het wit van zijn rechteroog was bloederig rood. Er zat een jaap midden op zijn voorhoofd die weer aan elkaar was gelijmd, en de loodkleurige kneuzing op zijn rechterjukbeen leek wel een wijnvlek. Zijn gescheurde, gezwollen lippen maakten het plaatje compleet. Wat hij eigenlijk nodig had, was zo snel mogelijk een ijskompres op zijn gezicht leggen als hij wilde dat de vrouwen in zijn klas zich überhaupt nog konden concentreren. Maar alles op z'n tijd; op dit moment was hij uitgehongerd en had hij brandstof nodig. Hij had de afgelopen twee dagen niet veel gegeten, en hij wilde iets snels, iets gemakkelijks, en – zo mogelijk – iets wat niet heel erg ongezond was. Helaas waren op dit uur van de nacht de meeste zaken al dicht, dus was hij terechtgekomen bij een aftands restaurantje langs de snelweg, met tralies voor de ramen, vochtplekken op de muren, gescheurd linoleum op de vloer en zitjes die met ducttape bij elkaar werden gehouden. Maar als de zaak één pluspunt had, was het dat het geen van de andere klanten kon schelen hoe hij eruitzag toen hij naar het tafeltje liep. Mensen die laat op de avond naar tenten als deze kwamen, konden zich heel goed met hun eigen zaken bemoeien. Voor zover hij kon zien was de helft van de mensen hier om weer nuchter te worden na een avond stevig drinken, terwijl de andere helft – degenen die die avond moesten rijden, ongetwijfeld – ook nuchter probeerde te worden, slechts een fractie minder beschonken.

Het was het soort tent waar het gemakkelijk zou zijn geweest om in moeilijkheden te raken, en nadat hij het grind van de parkeerplaats was opgereden met Evan, die hem volgde in zijn Toyota Prius, had hij half verwacht dat Evan door zou rijden. Maar Evan had waarschijnlijk hetzelfde idee gehad over mogelijke moeilijkheden. Het was de enige reden dat hij ooit voet zou zetten in een zaak als deze, en al helemaal op dit tijdstip van de nacht. Evan paste niet echt bij de nachtbrakers hier, met zijn roze overhemd, geruite wollen sokken, leren instappers en rossig blonde haar in een

keurige scheiding. In feite zou zijn Prius net zo goed een neonre-clamebord kunnen zijn waarop stond dat hij van plan was in elkaar geslagen te worden door de toffe jongens in pick-ups, die net het grootste deel van de avond hadden doorgebracht met stomdronken worden.

Colin draaide de kraan open en maakte zijn handen nat, waarna hij ze naar zijn gezicht bracht. Het water was koud, precies wat hij wilde. Zijn huid voelde alsof die in brand stond. De marinier met wie hij had gevochten had veel harder geslagen dan hij had verwacht – en dan had hij de verboden stoten nog niet meegeteld – maar wie had dat kunnen weten als je naar hem keek? Lang en dun, gemillimeterd haar, malle wenkbrauwen... Hij had die kerel niet moeten onderschatten, en hij zei tegen zichzelf dat hij dat niet weer zou laten gebeuren. Anders zou hij zijn klasgenoten het hele jaar de stuipen op het lijf jagen, wat hun studentenleventje flink zou verpesten. *Er zit een supergriezelige vent bij me in de klas met overal blauwe plekken op zijn gezicht en van die maffe tattoos, mam!* kon hij hen door de telefoon horen zeggen. *En ik moet naast hem zitten!*

Hij schudde het water van zijn handen. Toen hij het toilet uit liep, zag hij Evan in het zitje bij de hoek. In tegenstelling tot hem zou Evan helemaal niet opvallen op de universiteit. Hij had nog een babyface, en terwijl hij dichterbij kwam, vroeg Colin zich af hoe vaak in de week hij zich hoefde te scheren.

‘Dat duurde lang, zeg,’ zei Evan terwijl Colin zich in het zitje liet glijden. ‘Ik vroeg me al af of je verdwaald was.’

Colin hing uitgezakt tegen het kussen van vinyl. ‘Ik hoop dat je niet te zenuwachtig was omdat je hier helemaal in je eentje was.’

‘Ha, ha.’

‘Ik heb een vraag voor je.’

‘Zeg het maar.’

‘Hoe vaak per week scheer je je?’

Evan knipperde met zijn ogen. ‘Je was tien minuten in het toilet en je zat dáárover na te denken?’

‘Ik vroeg het me af terwijl ik naar het tafeltje liep.’

Evan staarde hem aan. ‘Ik scheer me elke ochtend.’

‘Waarom?’

‘Wat bedoel je, waarom? Om dezelfde reden als jij dat doet.’

‘Ik scheer me niet elke ochtend.’

‘Waarom hebben we het hier eigenlijk over?’

‘Omdat ik het me afvroeg en het aan je vroeg en jij vervolgens antwoord gaf,’ zei Colin. Hij negeerde Evans gezichtsuitdrukking en knikte naar de menu’s. ‘Heb je je bedacht en besloten iets te bestellen?’

Evan schudde zijn hoofd. ‘Ik kijk wel mooi uit.’

‘Ga je niet iets eten?’

‘Nee.’

‘Brandend maagzuur?’

‘Eigenlijk heeft het meer te maken met mijn vermoeden dat de keuken voor het laatst is geïnspecteerd toen Reagan nog president was.’

‘Zo erg is het niet.’

‘Heb je de kok gezien?’

Colin keek naar de grill achter de toonbank; de kok leek wel een typetje uit een film, met een vettig schort dat strak om zijn aanzienlijke buik was gespannen, en onderarmen die grotendeels waren bedekt met tatoeages.

‘Mooie tattoo’s.’

‘Tjonge, wat verrassend.’

‘Het is waar.’

‘Weet ik. Jij vertelt altijd de waarheid. Dat is nou juist jouw probleem.’

‘Waarom is dat een probleem?’

‘Omdat mensen niet altijd de waarheid willen horen. Zoals als je vriendinnetje vraagt of een bepaald kledingstuk haar er dik uit laat zien, je tegen haar moet zeggen dat ze er mooi uitziet.’

‘Ik heb geen vriendinnetje.’

‘Dat komt waarschijnlijk doordat je de laatste hebt verteld dat ze er dik uitzag zonder dat van het mooie eraan toe te voegen.’

‘Dat is niet wat er is gebeurd.’

‘Maar je begrijpt wel wat ik bedoel. Soms moet je... de waarheid een beetje oprekken om met mensen te kunnen opschieten.’

‘Waarom?’

‘Omdat normale mensen dat zo doen. Zo zit de maatschappij in

elkaar. Je kunt niet zomaar tegen mensen zeggen wat er in je opkomt. Dan voelen ze zich ongemakkelijk of je kwetst ze. En het is maar dat je het weet, maar werkgevers hebben er een hekel aan.'

'Oké.'

'Geloof je me niet?'

'Ik geloof je wel.'

'Maar het kan je niet schelen.'

'Nee.'

'Omdat je liever de waarheid vertelt.'

'Ja.'

'Waarom?'

'Omdat ik heb gemerkt dat dat het beste werkt voor mij.'

Evan bleef even stil. 'Soms zou ik willen dat ik meer zo kon zijn. Gewoon mijn baas vertellen wat ik echt van hem vind zonder me druk te maken over de gevolgen.'

'Dat kun je best. Je kiest ervoor om het niet te doen.'

'Ik heb het salaris nodig.'

'Dat is een smoes.'

'Misschien.' Evan haalde zijn schouders op. 'Maar ik heb gemerkt dat dat voor mij beter werkt. Soms is liegen noodzakelijk. Als ik je bijvoorbeeld vertelde dat ik een paar kakkerlakken onder tafel had gezien terwijl jij op de wc was, zou je misschien hetzelfde idee hebben over hier eten als ik.'

'Je weet toch dat je hier niet hoeft te blijven, hè? Ik red me wel.'

'Dat zeg jij.'

'Maak je maar druk om jezelf, niet om mij. En bovendien is het al laat. Ga je morgen niet naar Raleigh met Lily?'

'Morgenochtend vroeg. We gaan om elf uur met mijn ouders naar de kerk en meteen daarna gaan we brunchen. Maar anders dan jij zal ik geen moeite hebben om morgenochtend uit bed te komen. Je ziet er trouwens vreselijk uit.'

'Dank je wel.'

'Vooral je oog.'

'Morgen zal het niet meer zo gezwollen zijn.'

'Het andere. Ik denk dat er een paar aders zijn gesprongen. Het is of dat of je bent eigenlijk een vampier.'

‘Dat heb ik gezien, ja.’

Evan leunde naar achteren en spreidde zijn armen een beetje. ‘Doe me een lol, oké? Laat je morgen niet aan de burens zien. Ik zou het vervelend vinden als ze dachten dat ik je stevig heb moeten aanpakken omdat je de huur te laat had betaald of zoiets. Ik wil geen slechte reputatie als huurbaas krijgen.’

Colin glimlachte. Hij was zeker vijftien kilo zwaarder dan Evan en hij maakte graag de grap dat als Evan al ooit een stap in een sportschool had gezet, het waarschijnlijk was om de boeken te controleren.

‘Ik beloof je dat ik uit het zicht blijf,’ zei Colin welwillend.

‘Mooi. Vanwege mijn reputatie en zo.’

Net op dat moment kwam de serveerster langs, en ze zette een bord volgeladen met roerei van eiwitten met ham, samen met een kom glibberige havermout neer. Terwijl Colin de kom naar zich toe trok, keek hij naar Evans mok.

‘Wat ben je aan het drinken?’

‘Heet water met citroen.’

‘Echt waar?’

‘Het is na middernacht. Als ik koffie zou drinken, zou ik de hele nacht wakker blijven.’

Colin bracht een lepel havermout naar zijn mond en slikte het door. ‘Oké.’

‘Wat? Geen schampere opmerking?’

‘Ik ben alleen maar verbaasd dat ze hier citroen hebben.’

‘En ik ben verbaasd dat ze roerei van eiwitten maken. Je bent waarschijnlijk de eerste persoon in de geschiedenis die ooit heeft geprobeerd hier een gezonde maaltijd te eten.’ Hij pakte zijn kop water. ‘Wat ben je trouwens van plan te doen morgen?’

‘Ik moet de ontstekingschakelaar in mijn auto vervangen. Hij start niet zoals hij zou moeten. Daarna doe ik het gazon en dan ga ik naar de sportschool.’

‘Wil je met ons mee?’

‘Brunchen is niet echt mijn ding.’

‘Ik nodig je niet uit voor de brunch. Ik betwijfel of ze je zelfs de countryclub zouden binnenlaten zoals je eruitziet. Maar je zou je

ouders in Raleigh kunnen opzoeken. Of je zussen. Het is op weg naar Chapel Hill.'

'Nee.'

'Ik dacht, ik vraag het maar.'

Colin nam nog een hap havermout. 'Doe maar niet.'

Evan leunde achterover op zijn zitplaats. 'Er waren trouwens een paar geweldige gevechten vanavond. Die na die van jou was super.'

'O ja?'

'Een vent die Johnny Reese heette won al in de eerste ronde. Werkte z'n tegenstander tegen de grond alsof het niets was, manoeuvreerde hem in een verwurgingsgreep, en toen was het afgelopen. Die kerel beweegt zo soepel als een kat.'

'En wat wil je daarmee zeggen?'

'Hij is veel beter dan jij.'

'Oké.'

Evan trommelde met zijn vingers op de tafel. 'Dus eh... ben je tevreden met hoe je gevecht vanavond ging?'

'Het is voorbij.'

Evan wachtte. 'Ja, en?'

'Dat is alles.'

'Vind je het nog steeds een goed idee wat je doet? Ik bedoel... je weet wel.'

Colin schepte wat ei op zijn vork. 'Ik ben nog steeds hier bij jou, toch?'

Een half uur later zat Colin weer op de snelweg. De wolken die de afgelopen paar uur met onweer hadden bedreigd deden eindelijk hun ding en zorgden voor een uitbarsting van wind en regen, afgewisseld met donder en bliksem. Evan was een paar minuten eerder vertrokken dan Colin, en toen Colin achter het stuur ging zitten van de Chevrolet Camaro die hij de afgelopen paar jaar had geres-toureerd, merkte hij dat zijn gedachten afdwaalden naar zijn vriend.

Hij kende Evan al zo lang als hij zich kon herinneren. Toen Colin jong was, bracht zijn familie altijd de zomers door in een strandhuisje in Wrightsville Beach, en de familie van Evan woonde er vlak naast. Ze hadden lange, zonovergoten dagen doorgebracht

met langs het strand lopen, vangbal spelen, vissen en surfen of bodyboarden. Ze hadden heel vaak bij elkaar gelogeed, tot de familie van Evan naar Chapel Hill verhuisde en Colins leven volledig uit de hand liep.

De feiten waren vrij duidelijk: hij was het derde kind en de enige zoon van welgestelde ouders die een voorliefde hadden voor kindermisjes en absoluut geen verlangen naar een derde kind. Als baby had hij vaak darmkrampjes gehad en daarna werd hij een druk kind met een ernstig geval van ADHD, het soort kind dat geregeld driftbuien kreeg, zich niet kon concentreren en onmogelijk stil kon zitten. Hij maakte zijn ouders thuis gek, joeg het ene kindermisje na het andere weg en deed het ontzettend slecht op school. In de derde klas had hij een geweldige onderwijzer door wie het een tijdje beter ging, maar in de vierde begon het weer bergafwaarts met hem te gaan. Op het speelplein raakte hij bij het ene na het andere gevecht betrokken en hij moest bijna blijven zitten. Rond die tijd begon men hem te beschouwen als iemand die 'ernstige problemen' had, en uiteindelijk, omdat ze niet wisten wat ze anders moesten doen, stuurden zijn ouders hem naar de militaire academie, in de hoop dat de structuur hem goed zou doen. Dat eerste jaar was afschuwelijk, en halverwege het voorjaarssemester werd hij van school gestuurd.

Vervolgens werd hij naar een andere militaire school in een andere staat gestuurd, en in de jaren daarna besteedde hij zijn energie aan vechtsporten: worstelen, boksen en judo. Hij reageerde zijn agressie op anderen af, soms met te veel enthousiasme, vaak gewoon omdat hij het wilde. Hij gaf niets om cijfers of straf. Nog eens vijf schorsingen en vijf verschillende militaire scholen later haalde hij op het nippertje zijn eindexamen, als een wrokkige en gewelddadige jongeman zonder plannen voor zijn leven en zonder belangstelling om ze te maken. Hij verhuisde terug naar zijn ouders en daarna volgden zeven slechte jaren. Hij zag zijn moeder huilen en hoorde zijn vader hem smeken om te veranderen, maar hij negeerde ze. Op aandringen van zijn ouders ging hij aan de slag met een therapeut, maar hij zette zijn neerwaartse spiraal voort, waarbij onbewuste zelfvernietiging zijn belangrijkste doel was. Dat waren

de woorden van de therapeut, niet die van hem, hoewel hij het er nu wel mee eens was. Telkens wanneer zijn ouders hem in Raleigh uit huis zetten, ging hij slapen in het strandhuisje van het gezin, wachtend tot hij weer naar huis kon gaan, waar de cyclus dan opnieuw begon. Toen Colin vijftientig was, kreeg hij nog één laatste kans om zijn leven te beteren. Verrassend genoeg was dat precies wat hij deed. En dus zat hij nu hier op de universiteit, met het plan om de volgende decennia in de klas door te brengen en met de hoop een mentor voor kinderen te worden, iets waar de meeste mensen helemaal niets van zouden begrijpen.

Colin wist dat het ironisch was dat hij de rest van zijn leven op school wilde doorbrengen – een oord waar hij altijd een hekel aan had gehad – maar zo was het. Hij stond niet stil bij de ironie en in het algemeen stond hij niet stil bij het verleden. Hij zou helemaal niet aan al die dingen hebben gedacht als Evan niet die opmerking had gemaakt dat hij morgen zijn ouders zou kunnen bezoeken. Wat Evan nog steeds niet begreep, was dat het zowel voor Colin als voor zijn ouders stressvol was om alleen al met elkaar in dezelfde kamer te zijn; vooral als zijn bezoek niet ruim van tevoren werd gepland. Als hij onverwacht zou komen opdagen, wist hij dat ze ongemakkelijk in de woonkamer zouden zitten om te proberen over koetjes en kalfjes te praten terwijl herinneringen uit het verleden als een gifgas de lucht tussen hen vulde. Dan voelde hij golven van teleurstelling en veroordeling van hen af stromen, wat je kon opmaken uit de dingen die ze zeiden of niet zeiden, en wie had daar behoefte aan? Hij niet, en zij ook niet. De afgelopen drie jaar had hij geprobeerd zijn onregelmatige bezoeken tot ongeveer een uur te beperken, bijna altijd in de vakanties, een regeling die iedereen goed leek uit te komen.

Zijn oudere zussen, Rebecca en Andrea, hadden geprobeerd hem over te halen om het bij te leggen met zijn ouders, maar hij had die gesprekken afgekapt, net zoals hij bij Evan had gedaan. Hun leven met hun ouders was tenslotte anders geweest dan dat van hem. Zij waren allebei gewent geweest, terwijl hij zeven jaar later een grote, dikke *oepe* was geweest. Hij wist dat ze het goed bedoelden, maar hij had niet veel met hen gemeen. Ze waren al-

lebei afgestudeerd, getrouwd, en hadden kinderen. Ze woonden in dezelfde gegoede buurt als hun ouders en speelden in het weekend tennis. Hoe ouder ze werden, hoe meer hij was gaan erkennen dat de keuzes die zij in hun eigen leven hadden gemaakt veel verstandiger waren geweest dan die van hem. Maar ja, zij hadden dan ook geen ‘ernstige problemen’.

Hij wist dat zijn ouders, net als zijn zussen, in wezen goede mensen waren. Het had hem jaren in therapie gekost om het feit te accepteren dat hij degene was geweest die problemen had, niet zij. Hij gaf zijn vader en moeder niet meer de schuld van de dingen die hem waren overkomen en verweet hun de dingen niet die ze hadden gedaan of juist hadden gelaten; hij beschouwde zichzelf zelfs als een gelukkige zoon van twee ongelooflijk geduldige ouders. En wat dan nog als hij was opgevoed door kindermisjes? Wat dan nog als zijn ouders uiteindelijk de handdoek in de ring hadden gegooid en hem naar de militaire academie hadden gestuurd? Toen hij hen echt nodig had, op het punt waarop andere ouders het waarschijnlijk hadden opgegeven, hadden zij nooit de hoop verloren dat hij zijn leven kon veranderen.

En ze hadden jarenlang zijn toestanden verdragen. Ernstige toestanden. Ze hadden het drinken, het blowen en de veel te harde muziek op alle uren van de dag genegeerd; ze hadden de feestjes getolereerd die hij telkens als ze de stad uit waren organiseerde, waardoor het huis een puinhoop werd. Ze hadden de vechtpartijen in cafés en de veelvuldige arrestaties door de vingers gezien. Ze hadden nooit de politie gebeld toen hij inbrak in het strandhuis, ook al had hij ook aan die plek ernstige schade aangericht. Ze hadden vaker borg voor hem betaald dan hij zich kon herinneren en zijn juridische bijstand betaald, en drie jaar geleden – toen Colin een lange gevangenisstraf boven het hoofd hing na een vechtpartij in een bar in Wilmington – had zijn vader wat connecties aangesproken om tot een akkoord te komen waarbij zijn strafblad helemaal werd schoongeveegd. Op voorwaarde, uiteraard, dat Colin het niet verpestte. Als onderdeel van zijn voorwaardelijke straf moest Colin vier maanden in een instituut voor woede- en agressie-therapie in Arizona doorbrengen. Toen hij terugkwam was hij,